

Les presses són males conselleres

El propietari de la finca ha mort. Als hereus, uns parents llunyans, els ha faltat temps per vendre la casa. De tanta pressa que han anat, no han pensat que me n'haurien d'haver informat abans, a mi, l'inquilí.

No els hi ha fet gens de gràcia quan he exercit el meu dret de retracte. Ja ho tenien tot lligat i els diners cremen. Les aigües s'han calmat quan he acceptat pagar el preu de venda, sense demanar cap peritatge, com temien.

Illusos, han marxat fregant-se les mans. Segons ells, he pagat un preu elevadíssim i un recàrrec que no tocava.

Ja sóc el nou propietari. Surto a l'eixida. Enretiro les heures de la paret del fons del jardí, deixant a la vista un mosaic que dibuixa un singular cocodril. Una obra modernista de valor incalculable. De vegades, les presses són males conselleres. Com jo, haurien d'haver contractat un advocat.